

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 71.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366643664/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

taus og alvorlig – nu vil jeg aldrig meer tænke paa hvem jeg er, om jeg er stor eller lille, Digter eller Konge, Statsfange eller Student. Hvad jeg er, bliver jeg dog alligevel, enten jeg veed det og gjelder for det eller ikke. Andet end sig selv, kan ingen jo heller blive, om han ogsaa tusnde Gange balder sig det ind og hele Verden siger han har Ret. Ved at tænke for meget paa sig selv, bliver man desuden gal tilsidt; mærker jeg, eller, hvad der er endnu værre, kommer i Fandens og hans Oldemøders Klor; thi jeg tvivler ikke længer paa, at jo denne Prindsesse Goldm var en forførelsk Djevel, som med den skønne Cordulas Maske vilde lokke mig i Afgrunden. Maaske har jeg ogsaa drømt det Altsammen; det kommer i grunden ud paa Eet; men at den herlige fortryllende Verden, hvori den skønne Cordula lever og rører sig og hvor jeg har levet saa lykkelige Timer med hende – at den er sand og virkelig og hverken nogen Drøm eller et betydningsløst Eventyr, som jeg selv har opfundet, derpaa vil jeg nu heller ikke tvivle et Øieblik meer i mit Liv, om ogsaa hele Verden reiste sig imod mig og paastod, jeg var daarekistegal.»

«Ret saa – sagde Floristan og rakte ham sin Haand – troc paa din Lykke og den er dig nær.»

«Ivo du saa et skønne Yngling – vedblev Arnold – enten du er et Menneske som jeg, eller ikke, saa veed jeg dog nu, at du mener mig det vel, og ikke staaer i den Dævelindes Tjeneste, af hvis Hexe-slot du nu har befriet mig. Men du vil føre mig til min Cordula, ikke sandt? til hende, som vist eier Kronen i Aand og Sandhed, om hun end aldrig bærer Navnet og den tomme Glands deraf i Verden – til hende vil du føre mig tilbage, som min Sjæl eene finder Fred og Lyk-sælighed hos, bliver hun mig endogsaa en evig Gaade.»

«Her seer du allerede hendes Slot – sagde Floristan – men gruer du ei længer for den gaadefulde Sphinx?»

«Nei, nu er jeg forsonet med dens hellige Mysterium – raabte Arnold henrykt – og spoger Sphinxen mig atter: Hvo er du? og Ivo er jeg? – see, da vil jeg pege op paa Himmelens Stjerner og sige: der kan du læse det, jeg veed det ikke, jeg vil og skal vel ikke vide det nu; men Eet veed jeg, og det er, at jeg elsker dig grandseløst og skal elske dig i Evighed, skønne Ubegribelige!»

«Amen! – sagde en sød velbekjendt Stemme, og den skønne Cordula fløj i hans Arme – nu er jeg ikke længer et Drømmebillede for dig, min Elskede, og nu skal ingen fjendtlig Aand adskille os mere.